

BRONZEN DROMEN

*Voor mijn zussen Rita, Lena, Aurora, Eleonora en Isadora
– zussen door bloed, zussen door keuze*

Februari

Faye keek naar de besneeuwde binnenplaats. Terwijl ze met haar voorhoofd tegen het betraliede raam leunde, dwaalden haar ogen naar het hoge hek dat de gedetineerden in Stenakull gescheiden hield van de rest van de samenleving. Een enorme vogel cirkelde boven het bos en verdween vervolgens uit haar blikveld.

Alles was misgegaan. Binnen afzienbare tijd zou zowel haar moeder Ingrid als haar dochter Julianne dood zijn, ondanks al haar inspanningen om hen te beschermen. Ze moest zien dat ze hier wegkwam, maar ze had geen flauw idee hoe. Niets in haar leven – haar jeugd in Fjällbacka, haar leven als upperclasssechtgenote op Östermalm noch haar carrière als succesvolle CEO – had haar hierop voorbereid. Hoe kon ze aansluiting vinden bij de anderen, ervoor zorgen dat ze haar vertrouwden, dat ze haar volgden?

Bracht ze het op om opnieuw te beginnen? Bracht ze het op om zich nog een keer vrij te vechten?

Faye had zich nog nooit zo eenzaam gevoeld. Verder verwijderd van Julianne dan ooit tevoren. Ze miste haar vrijheid nu al, hoewel ze nog maar een paar uur geleden in de penitentiaire inrichting was aangekomen.

Bij het geluid van stemmen in de gang ging ze rechttop staan.

Slikte.

Sloot haar ogen.

Zo kon het gewoon niet eindigen. Dat weigerde ze.

DEEL I

Acht maanden eerder

Vanuit de suite in het Grand Hôtel keek Faye uit over de Strömmen. Aan de overkant van het water liepen groepjes luchtig geklede mensen op de kades voor het Koninklijk Paleis. Ze legde haar hand op haar borst en voelde haar jagende hart. Had het ooit zo snel gebonsd?

Toen er op de deur werd geklopt, schrok ze.

‘Wie is daar?’ riep ze. Haar stem klonk veel te zwak, ze herkende hem amper.

Dat ze de vraag moest stellen maakte haar alleen maar nog ongeruster.

‘Alice,’ hoorde ze een bekende stem zeggen en ze ademde uit. Ze was zo opgelucht dat ze bijna begon te snikken.

Haar hand trilde toen ze de deur opende.

Haar vriendin, die tevens een belangrijke partner in haar bedrijf Revenge was, stapte naar binnen en maakte meteen een rondje door de suite.

‘Dus zo leeft de andere helft.’

‘Je woont zelf ook niet bepaald in een achterstandswijk, Alice.’

Het lukte Faye om even te lachen, hoewel haar hart nog altijd als een gek tekeerging.

‘Is dit de suite waar Madonna en Beyoncé altijd logeren?’ vroeg Alice, waarna ze op een van de grote banken ging zitten. ‘Of is er een die nog mooier is?’

‘Dat is deze.’

Faye reikte naar een zilverkleurige koffiekop op een groot dienblad vol lekkere ontbijtgerechten.

‘Dus nu adem ik de resten van hun DNA in...’ zei Alice plechtig. Faye wist weer een lachje te produceren.

‘Volgens mij is dat door het luchten allang verdwenen. Hopelijk zijn alle sporen van lichaamsvocht ook weg. Je zult genoeg moeten nemen met mijn sporen.’

Ze gaf Alice een porseleinen kopje met koffie aan en wees vragend op het melkkannetje.

Alice schudde haar hoofd.

‘Nee, dank je. Ik wil mijn koffie zwart. Zoals mijn huidige minnaar.’

Faye grijnsde en schonk voor zichzelf ook een kopje in, waarna ze in de fauteuil tegenover Alice plaatsnam.

‘Volgens mij is dat niet heel erg politiek correct...’ zei ze.

Alice haalde haar schouders op. Sinds haar vechtscheiding van Henrik kon de mening van anderen over haar manier van leven haar geen fuck meer schelen, wat heel bevrijdend was.

‘Waarom wilde je hier afspreken en niet op kantoor? En waarom ben je eigenlijk hier en niet thuis?’

Zoals gebruikelijk stelde Alice haar vragen zonder omwegen.

Faye keek naar haar handen. Ze wilde de mensen van wie ze hield niet bij haar zorgen betrekken, maar wist uit ervaring dat eenzaam niet sterk is.

‘Gisteravond heb ik mijn vader gezien. Toen we bij Riche zaten. Hij kwam voor het raam staan en keek me recht aan. Vervolgens verdween hij.’

Ze huiverde bij de herinnering aan haar vaders woeste blik. De blik waardoor ze zich haar hele jeugd klein en zwak had gevoeld, omdat ze wist dat als hij haar moeder of haar op die manier aankeek, het niet lang duurde voordat ze gestraft werden.

Alice zette haar koffiekopje rinkelend op het schoteltje.

‘Weet je het zeker?’

Faye knikte.

‘Ja. Ik weet het zeker.’

‘Ik kon merken dat er iets was. Je werd opeens stil en ging heel vroeg naar huis. Het is Ylva ook opgevallen.’

‘Ja, ik zal ook met haar moeten praten.’

Faye keek Alice recht aan.

‘Toen ik thuiskwam, zag ik sporen op de deur van mijn appartement, alsof iemand had geprobeerd binnen te dringen. Dus ik ben linea recta hierheen gegaan en heb hier ingecheckt.’

‘Mijn god.’ Alice stak haar hand uit en greep die van Faye beet. ‘Hoe ga je het nu met Italië doen?’

Fayes keel werd samengeknepen bij de gedachte aan het mooie huis in Ravi, waar haar dochter en haar moeder op haar wachtten.

‘Ik cancel mijn reis. Het risico dat hij me daarheen volgt is te groot. Hij weet dat ze leven, want gisteren hield hij de foto van hen omhoog die ik aan Jack heb gegeven voordat hij... stierf. Blijkbaar hebben ze contact gehouden nadat ze tijdens het gevangenen-transport zijn ontsnapt. Jack moet de foto aan mijn vader hebben gegeven en nu... Ik weet het niet. Maar ik moet hier nieuwe woonruimte vinden. Een villa. Afgezien van de tijd dat ik bij Kerstin een paar kamers huurde, heb ik sinds mijn komst naar Stockholm niet meer in een vrijstaand huis gewoond. Hopelijk is dat iets wat mijn vader niet verwacht.’

‘Is het in de binnenstad niet veiliger? In een appartement?’

Faye schudde haar hoofd.

‘Te veel mensen die in- en uitlopen. Een villa kan ik controleren, in de gaten houden.’

‘Zeg het maar als ik iets kan doen,’ zei Alice. Ze stond op en schonk nog wat koffie in.

‘Ik zal je hulp ongetwijfeld nodig hebben. Maar eerst moet ik zelf een aantal dingen regelen.’

‘Zou hij echt het risico nemen om jou iets aan te doen? Het is duidelijk dat het hem is gelukt te ontsnappen. Misschien wil hij zich gewoon schuilhouden? En jullie met rust laten?’

Faye schudde haar hoofd.

‘Nee. Ik ken hem. Hij zal komen. Waarom heeft hij me die foto anders laten zien? Ik moet voorbereid zijn.’

Ze kreeg kippenviel op haar armen, alsof er een koude windvlaag door de chique hotelkamer trok.

‘Hoe wil je het met de lancering doen? Moeten we die verschuiven?’

‘Nee. Ik los dit op. We hebben veel te hard gewerkt om die uit te stellen en daardoor alles op het spel te zetten. Als we de Amerikaanse markt veroveren, kunnen we Revenge naar de absolute top van de beautymerken brengen, dat weten we alle twee. Ik sta niet toe dat mijn vader een spaak in het wiel steekt.’

Faye sloeg haar armen om zich heen; het was net alsof het nu nog erger tochtte. Was het de airco?

‘Kun je de beveiliging op kantoor nu meteen verhogen? Ik moet erheen, misschien later vandaag,’ ging ze verder.

‘Ik regel het onmiddellijk.’

Alice ging staan en omhelsde haar stevig.

Faye snoof de bekende geur van Chanel N° 5 op. Alice had altijd al een klassieke smaak gehad.

Nadat de deur achter haar vriendin was dichtgevallen, liep Faye de slaapkamer binnen en pakte na enige aarzeling haar telefoon. Dit was geen gesprek waar ze zich op verheugde. Ze vond het verschrikkelijk om tegen haar dochter te liegen. Haar moeder zou ze de waarheid moeten vertellen. Zij wist als geen ander welk gevaar haar ex-man vormde en het zou ongepast zijn om haar in onwetendheid te laten.

Faye zuchtte en belde hen via Facetime. Haar hart deed zeer toen ze het mooie gezicht van haar dochter op haar scherm zag.

‘Mama! Wanneer kom je naar huis? Ik heb een tekening voor je gemaakt. Die krijg je als je komt!’

‘Lieverd, wat ben ik daar blij mee. Ik mis je heel erg, maar het duurt even voordat mama komt, ik moet eerst wat dingen voor mijn werk regelen.’

Ze kende de teleurgestelde blik van Julienne maar al te goed. Wederom kwam ze een belofte niet na. Toen ze merkte dat haar dochter haar best deed om er nonchalant uit te zien, vond ze dat nog pijnlijker.

Julienne haalde haar schouders op.

‘Ik snap het.’

‘Hoe gaat het met je?’

‘Goed, maar je wilt zeker net als anders met oma praten?’

‘O, Julienne. Op dit moment is het heel belangrijk dat ik even met oma praat, maar de volgende keer kunnen we...’

‘Tuurlijk.’

Juliennes gezicht verdween en werd vervangen door deinende lichte muren en donkere meubels toen ze door het huis liep.

‘Oma!’ riep ze.

Daarna verscheen het gezicht van Fayes moeder.

‘Kun je je even afzonderen?’ vroeg Faye zachtjes.

Haar moeder knikte en Faye kon via het scherm van haar telefoon zien dat ze naar boven liep.

‘Wat is er?’ vroeg haar moeder toen, licht hijgend na de snelle stappen op de trap. ‘Je maakt me bang.’

Faye haalde diep adem.

‘Ik heb hem gisteren gezien. Papa. En ik denk dat hij heeft geprobeerd mijn appartement binnen te dringen.’

Haar moeder hapte naar adem.

‘Gösta? Weet je het zeker?’

Dezelfde vraag die Alice had gesteld. Faye kon niet anders dan hetzelfde antwoord geven.

‘Ja. Ik weet het heel zeker. En hij weet dat jullie leven. Dus ik heb mijn reis naar jullie gecancelld, al kan hij onmogelijk op de hoogte zijn van het huis in Ravi. Maar als hij me in de gaten houdt, wil ik hem daar niet naartoe leiden.’

Ze voelde de tranen achter haar oogleden branden, maar drong ze weg.